

Arrest

nr. 156 155 van 5 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 16 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.03.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.“

Het bijgevoegde medisch advies luidt als volgt:

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 09.02.2015 en de medische stukken d.d. 16.12.2013, 17.04.2014, 04.02.2014 en 26.11.2013 blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak ze te behandelen. Voor een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, word het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster stelt immers dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen inhoudt dat de feitelijke en juridische motieven waarop de beslissing steunt, in de beslissing zelf moeten worden weergegeven.

De juridische en feitelijke overwegingen dienen afdoende te worden gemotiveerd en de materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidtoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.

Verzoekster stelt verder dat de materiële motiveringsplicht vereist dat er rechtsgeldige motieven aanwezig zijn.

Verzoekster staaft haar argumentatie met rechtspraak van Uw Raad waarin wordt bepaald dat: “de motiveringen van een bestuurlijke beslissing moet de bestuurder minimaal2 toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden” (RVV, n° 93 761 d.d. 17 december 2012).

Er wordt eveneens door verzoekster verwezen naar een arrest van Uw Raad van 22 maart 2012 in het inleidend verzoekschrift : “ la partie défenderesse n’a pas adéquatement motivée sa décision dans la mesure où elle n’expose pas les motifs pour lesquelles le médecin conseil s’écarte de l’avis émis par le médecin spécialiste de la requérante ” (RVV n° 77 755 d.d. 22 maart 2012).

In casu stelde bestreden beslissing dat: “artikel 9ter §3-4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermeide ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09/03/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokken lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokken, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Verzoekster besluit uit het geheel van haar administratief dossier en voornamelijk uit de neergelegde stukken dat er medische getuigschriften ter ondersteuning van haar aanvraag tot machtiging voorhanden zijn en dat deze medische documenten opgesteld werden door een geneesheer die gespecialiseerde is in de aandoening waaraan verzoekster lijdt.

De behandelende arts wijst in deze medische stukken namelijk op de ernstigheid van de ziekte waaraan verzoekster lijdt en de noodzaak van doorzetting van de behandelingen (stukken 5 & 5a bij het inleidend verzoekschrift). Meer nog, blijkt uit deze stukken dat niet om een banale ziekte gaat.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing niet aangeeft waarom de arts-attache / arts-adviseur het medisch advies van de behandelende arts verwerpt, evenmin motiveert de bestreden beslissing waarom de arts-attache / arts-adviseur van mening is dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Hieruit leidt verzoekster in haar verzoekschrift dat de motieven van de bestreden beslissing niet op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen aangezien voor verzoekster onduidelijk is op grond van welke objectief element – feitelijke gegevens – de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur werden genomen.

De voornaamste doelstelling van de formele en materiële motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, werd niet voldaan (zie RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Uit bestreden beslissing valt niet af te leiden waarom de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg onaantastbaar artikel 9 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel,

zeker aangezien er geen rekening wordt gehouden met de leeftijd van verzoekster en de mogelijke behandeling in haar land van herkomst, elementen die in onderhavig geval wel van belang zijn om uit te maken of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoekster.

De neergelegde stukken bepalen namelijk het volgende:

- "patiënte (verzoekster) staat bij ons gekend met een ernstige depressieve stoornis met belangrijke geheugenproblemen ... Haar zelfredzaamheid is sterk verminderd. Haar zoon en diens echtgenote staan in voor een vaste en veilige zorgstructuur die beschermt en ondersteunt ... patiënte wordt dagelijks gewassen met de hulp van de echtgenote van Mhr T. F. ... zij (verzoekster) kan zelf geen boodschappen doen of maaltijden bereiden ... haar mobiliteit is heel beperkt ..." (stukken 5 & 5a bij inleidend verzoekschrift); en

- Volgens Dr. DS: "bij verplichte terugkeer naar Afghanistan is men quasi zeker dat de veilige ondersteunende leefomgeving die nu voor haar gecreëerd werd hier in België volledig zal wegvallen. Wegvallen van een dergelijk veilig milieu en goede dagelijkse mantelzorg zal haar huidige psyche en cognitie absoluut niet ten goede komen. Tevens is er een belangrijk cardio-vasculair risico. Zij heeft in het verleden reeds een CVA doorgemaakt. Recidief is mogelijk".

Uit voorgaande blijkt dat de informatie verschaft door bekwame geneesheren niet in het licht van artikel 9, §1 van de Vreemdelingenwet werd onderzocht.

Verzoekster meent dat verweerder vrij kort door de bocht gaat en verwijst naar de rechtspraak van Uw Raad hierover:

- "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert" (RVV n° 93 393 dd. 29 november 2012); en

- "De bestreden beslissing op een deductie van de arts-adviseur steunt die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet [...] er in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet" (RVV n° 93 761 dd. 17 december 2012).

Uit al deze elementen kan verzoekster besluiten dat gezien haar ziekte, haar leeftijd en het gebrek aan adequate behandeling in haar land van herkomst, elementen die voldoende gestaafd worden door neergelegde stukken, verzoekster wel lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit en dat verweerder op geen enkele wijze deze risico naar recht heeft onderzocht en bijgevolg bestrede beslissing in gebreke blijft wat de motivering betreft van de redenen waaruit wordt besloten dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid.

Verzoekster verzoekt om al deze redenen de nietigverklaring van bestreden beslissing.

b. Weergave van het standpunt van verweerder in de nota met opmerkingen

Verweerder meent in de nota met opmerkingen dat verzoekster het vereiste belang ontbeert wat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet betreft aangezien bestreden beslissing, volgens verweerder, de redenen die ten grondslag liggen wel formuleert waardoor verzoekster voldoende inzicht verschaft.

Volgens verweerder kan verzoekster aan de hand van bestreden beslissing de nodige nuttigheidsafweging maken en is bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Bestreden beslissing zou verzoekster toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit zou maken dat het doel bereikt is dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de motiveringsplicht is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd volgens verweerder.

Verweerder bepaalt verder dat de arts-adviseur het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag heeft geëvalueerd maar echter heeft vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Volgens verweerder kan het louter gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd niet maken dat de aanvraag zomaar onvankelijk en gegrond moet worden verklaard. Dit zou een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt.

Verweerder herneemt in de nota de bemerkingen van het medisch advies van 09.03.2015 en benadrukt dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Er wordt eveneens gepreciseerd dat deze taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De argumentatie wordt verder in de nota gestaafd door middel van de bepaling dat de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM een specifieke controletaak heeft, die volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Verweerder verwijst vervolgens naar een parlementair stuk van de Kamer waarin het doel van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase wordt bepaald, met name de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging.

Verder wordt de controletaak van de ambtenaar-geneesheer geïllustreerd door middel van rechtspraak van Uw Raad: RVV, n° 120.673 dd. 14 maart 2013 en RVV, n° 117.074 dd. 17.01.2014.

De taak van de arts-adviseur is om slechts na te gaan of er sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk is.

Verweerd stelt dat het de arst-adviseur vrijstaat om af te wijken van de door de verzoekende partij voorgelegde medische documenten en de arts-adviseur niet gehouden is te motiveren om welke redenen afgeweken wordt van de voorgelegde medische documenten. Verweerder haalt volgende rechtspraak aan van Uw Raad: RVV, n° 115.598 dd. 12.12.2013; RVV, n° 120.673 dd. 14.03.2014; RVV, n° 124.312 dd. 21.05.2014 en RVV, n° 106.650 dd. 12.05.2013.

Het loutere feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan kan volgens verweerder niet volstaan om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verder zou de arts-adviseur hebben vastgesteld dat zelfs zonder behandeling in het land van herkomst geen sprake zou zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De arts-adviseur was daarom niet gehouden om nog verder onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Verweerder haalt rechtspraak aan van de Raad van State (RvS, n°164.171 dd.27.10.2066 en RvS, n° 172.821 dd.27.06.2007) van van Uw Raad (RVV, n° 118.486 dd. 06.02.2014; RVV, n° 114.093 dd. 21.11.2013; RVV, n° 154.044 dd. 21.11.2013 en RVV, n° 114.097 dd. 21.11.2013).

Tot slot wordt opgemerkt dat de arts-adviseur geen rekening heeft kunnen houden met de nieuwe neergelegde stukken.

Verweerder oordeelt aan de hand van al deze redenen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld heeft dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde bijgevolg na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kanmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verweerder verzoekt derhalve het verzoek tot nietigverklaring te verwerpen.

c. *Repliek van verzoekster op de nota met opmerkingen*

Verzoekster kan zich niet akkoord verklaren met de argumentatie van verwerende partij omwille van onderstaande argumenten.

Ten eerste, wat de motiveringsplicht betreft, dient verzoekster op te merken dat zowel bestreden beslissing, als de nota met opmerking in gebreke blijft een antwoord te formuleren over hoe en aan de hand van welke elementen verweerder heeft kunnen vaststellen dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico voor haar leven en fysieke integriteit uitmaakt.

Verzoekster legde namelijk stukken neer waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk lijdt aan depressie en dat zij niet zelfredzaam is. De verzorging en begeleiding door haar familie zijn derhalve eveneens van belang voor de beoordeling van haar aanvraag.

Verweerder hield echter geen rekening met deze elementen en weigerde zonder meer de aanvraag van verzoekster zonder rekening te houden met pertinente elementen van haar toestand.

Ten tweede merkt verzoekster op dat verweerder verwijst naar de voorbereidende werkzaamheden in haar nota (Parl. St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p.4) waarin wordt bepaald dat de DVZ-arts inderdaad in een advies de ernstigheid van de ziekte vaststelt gedurende de ontvankelijkheidsfase. Er wordt in deze zelfde paragraaf eveneens bepaald dat "Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen."

Hieruit valt af te leiden dat de voorbereidende werkzaamheden, waarnaar verweerder zelf verwijst, aanduidt dat er weldegelijk onder meer rekening dient te worden gehouden met de verplaatsingsmogelijkheden van de aanvrager.

Dit werd eveneens zowel hierboven als in het inleidend verzoekschrift aangehaald door verzoekster.

De door de verweerder aangehaalde voorbereidende werken wijzen er bijgevolg er ook naar dat er rekening dient te worden gehouden met onder de verplaatsingsmogelijkheden van de aanvrager en derhalve ook met alle andere relevante elementen van het dossier.

De arts-adviseur dient na te gaan, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of er sprake is van een reëel risico voor het leven en/of fysieke integriteit van verzoekster en eveneens of er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van een gebrek aan behandeling.

Deze elementen werden, ondanks de stukken en het geheel in het administratief dossier aanwezige elementen, niet na gegaan.

Noch bestreden beslissing, noch de nota met opmerkingen geven op voldoende wijze de redenen aan die ten grondslag liggen aan de weigering.

Bestreden beslissing werd niet genoegzaam met redenen omkleed aangezien niet duidelijk is waarom de beschreven aandoening geen bedreiging inhoudt voor verzoeksters leven en/of fysieke integriteit daar vaststaat dat zonder behandeling (en verzorging en begeleiding van verzoekster door haar familie in België) de ziekte van verzoekster wel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Hieruit valt af te leiden dat verweerder slechts een oppervlakkig antwoordt biedt op de geformuleerde middelen zonder een concrete en adequate onderzoek te voeren, rekening houdend met alle relevante en pertinente elementen van de aanvraag van verzoekster.

Het in het vernietigingsverzoek aangehaald middel blijft bijgevolg onverkort gelden.”

3.2. Vooreerst moet worden vastgesteld dat het beginsel van behoorlijk bestuur niet bestaat. De verschillende algemene beginselen van behoorlijk bestuur hebben alle een eigen definiëring en een specifieke doelstelling. Het komt dan ook aan verzoeker toe om het geschonden geachte beginsel duidelijk te benoemen.

3.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1 en §3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...);

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat de betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 9 maart 2015. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevallen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Aan de eerste en derde voorwaarde is alvast voldaan.

Kernvraag in deze zaak is of het advies van de ambtenaar-geneesheer –reeds geciteerd in de feitenuitlegging- deugdzzaam is gemotiveerd.

In zijn advies komt de ambtenaar-geneesheer tot de bevinding dat *“er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”*. Deze conclusie is gestoeld op zijn overtuiging dat het een psychische aandoening betreft die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak ze te behandelen. Dat de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel, dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en meestal spontaan in gunstige zin evolueert, dat het risico op suïcide van louter speculatieve aard is en er dus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Waar verzoekster dus stelt dat in de bestreden beslissing niet is gemotiveerd *“waarom de arts-attache / arts-adviseur van mening is dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*, kan zij niet worden bijgetreden.

Waar verzoekster stelt dat *“de bestreden beslissing niet aangeeft waarom de arts-attache / arts-adviseur het medisch advies van de behandelende arts verwerpt”*, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer een ruime discretionaire bevoegdheid heeft voor wat betreft het beoordelen van de voorgelegde aandoening en niet gebonden is door de door de behandelende arts van de vreemdeling aangegeven behandeling (RvS 27 juli 2010, nr. 206.843.) Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze te werk is gegaan. Een algemene verwijzing naar de stukken die werden neergelegd in het kader van de aanvraag volstaat daartoe niet.

Verzoekster verwijst in concreto naar medische getuigschriften waaruit het volgende zou blijken:

“patiënte (verzoekster) staat bij ons gekend met een ernstige depressieve stoornis met belangrijke geheugenproblemen ... Haar zelfredzaamheid is sterk verminderd. Haar zoon en diens echtgenote staan in voor een vaste en veilige zorgstructuur die beschermt en ondersteunt ... patiënte wordt dagelijks gewassen met de hulp van de echtgenote van Mhr T(...) F(...) ... zij (verzoekster) kan zelf geen boodschappen doen of maaltijden bereiden ... haar mobiliteit is heel beperkt ...” (stukken 5 & 5a bij inleidend verzoekschrift); en

- Volgens Dr. (...): “bij verplichte terugkeer naar Afghanistan is men quasi zeker dat de veilige ondersteunende leefomgeving die nu voor haar gecreëerd werd hier in België volledig zal wegvallen. Wegvallen van een dergelijk veilig milieu en goede dagelijkse mantelzorg zal haar huidige psyche en cognitie absoluut niet ten goede komen. Tevens is er een belangrijk cardio-vasculair risico. Zij heeft in het verleden reeds een CVA doorgemaakt. Recidief is mogelijk”.

Echter, deze stukken werden niet ter kennis gebracht van de verwerende partij, en verzoekster kan ze niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die

bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Een verwijzing naar deze getuigschriften kan derhalve niet leiden tot het onregelmatig bevinden van het advies van de ambtenaar-geneesheer. Het is overigens ook uitsluitend in deze attesten dat wordt gewezen op een verminderde zelfredzaamheid, de nood aan mantelzorg en een beperkte mobiliteit. Deze elementen werden dus niet ter kennis gebracht van de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer, die er geen rekening mee kon houden. Aangezien uit de wél aan het bestuur voorgelegde stukken niet bleek dat verzoekster niet in de mogelijkheid was zich te verplaatsen heeft zij geen belang bij het aanvechten van de passus in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat *“Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden”*.

Verzoekster stelt verder dat ook niet werd onderzocht of er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van een gebrek aan behandeling in het land van herkomst. Dienaangaande moet echter worden benadrukt dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer het volgende wordt gesteld:

“De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”

Er werd dus wel degelijk nagegaan of er een risico zou zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van een gebrek aan behandeling in het land van herkomst. Aangezien de ambtenaar-geneesheer in wezen tot de bevinding kwam dat een behandeling niet noodzakelijk is, en verzoekster geen concrete argumenten bijbrengt die daar anders over zouden doen denken, is niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn om te stellen dat er geen actueel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3.4. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS